

UNO en oorlog tegen gezin

Michel Schooyans

Nucleus

Jaargang 11, nr. 10, December 2000

Waar het gezin de voornaamste plaats inneemt als samenlevingsvorm, ontgaat het toch niemand dat het in een diepe crisis verkeert. Het aantal ontwrichte gezinnen is bijzonder groot en dit in alle milieus. Welke zijn nu de oorzaken van deze crisis?

De eerste oorzaak ligt voor de hand. Het zijn de antigezinsmaatregelen die her en der door onze staten worden genomen. De kinderbijslagen zijn niet meer aangepast. Bij het toekennen van woningen worden gezinnen met kinderen gediscrimineerd. Het fiscaal regime voorziet soms zelfs hogere belastingen in verhouding met het aantal kinderen. Ook de economie houdt eigenlijk geen rekening met het gezin. In hun berekeningen kan het gezin ook uit één persoon bestaan. Het algemeen klimaat is evenmin gunstig. Men huwt niet alleen veel minder, maar ook veel later en daarom heeft men ook minder kinderen. De familie wordt er direct door geraakt en krimpt ineen. Het aantal gezinnen met drie kinderen vermindert razendsnel. Gezinnen met vijf kinderen maakten in 1968 in Frankrijk nog 3,6% van de families uit, terwijl dat percentage in 1990 nog slechts 0,88% bedroeg. Dat er meer en meer gescheiden wordt, is een gemeenplaats en men stelt vast dat men ook zeer snel en gemakkelijk hertrouwt. Vandaar dat men bij een tweede huwelijk vaak spreekt over hersamengestelde families. Abortus en contraceptie hebben deze crisis versneld omdat zij de beide finaliteiten van het huwelijk uit elkaar hebben gehaald. Deze contraceptie heeft geleid tot gemakkelijker samenwonen, minder huwelijken en een grote variëteit in seksuele relaties voor en tijdens het huwelijk. De depreciatie van het moederschap is daar een gevolg van.

Wat er ook van weze, de vrouwen hebben eigenlijk geen echte keuze meer. Onder sociale druk voelen zij zich de mindere wanneer zij geen beroep uitoefenen en niet bijdragen toot de fiscus en allerhande voorzorgskassen. Het is een onderhuidse druk waar ook de staat aan toegeeft. Het moederschap noch het vaderschap wordt eigenlijk gerespecteerd. Dit is zeer schadelijk voor het gezin waar de moeder nog altijd de centrale en onvervangbare rol speelt.

Omgekeerde politiek

De staat wil overal tussenkomen, maar interesseert zich niet langer voor het gezin. Dit 'desengagement' van de staat is een fenomeen van de jongste jaren. Stilaan erkent de overheid alleen nog individuen. Alle klassieke juridische beschermingen voor het gezin vallen één voor één weg. Terzelfdertijd bevordert men het individu en zijn zelfontplooiing. De staat

volgt uiteraard deze tendens en we zien ook in de rechtspraak een groeiende tendens tot het verzwakken van het gezin. Wij kennen allen de recente voorstellen en nieuwsoortige wetgevingen van 'pacs' en samenlevingscontracten. Ze zijn het zoveelste teken dat het gezin wordt opgegeven.

De overheid privatiseert daardoor het samenleven en laat de individuen de grootste willekeur en vrijheid voor het aangaan of het opzeggen van deze contracten. Ook dit verzwakt onrechtstreeks zeer sterk het huwelijk en herleidt het eigenlijk ook tot een privé-contract tussen individuen. Deze kunnen het elk ogenblik opnieuw negociëren of afbreken. Dit houdt in dat de hele wetgeving uiteindelijk geen enkele versteviging van het gezin kan inhouden. In Frankrijk en ook in België werden deze voorstellen de jongste jaren wet.

Toch leidt dit alles tot een paradox. Want de onverschilligheid van de staat tegenover het gezin dwingt de overheid toch meer en meer tussen te komen in deze kwesties. De kwetsbaarheid van het gezin verhoogt het risico op uitsluiting. Scheidingen en echtscheidingen zijn de oorzaak van verarming, vooral dan voor de zwakkeren. De staat raakt eigenlijk verstrikt in zijn eigen netten. Door het bevorderen van de individuele vrijheid, gaf zij de bescherming van het gezin op. Door dit te doen ontstaan echter nieuwe risico's van marginalisatie en ontredding waardoor de overheidssteun moet worden verhoogd. De overheid moet steeds tussenkomen in problemen die zij zelf heeft gecreëerd. Het is een *perpetuum mobile* dat niets te maken heeft met de muziek...

En het is duidelijk dat niet alleen het gezin wordt gedestabiliseerd, maar ook de nieuw gecreëerde vorm van samenleven of 'pacs'. Deze zullen uiteindelijk nog veel brozer worden.

Deze nieuwe individuele vrijheden hebben een kwade *return* ook voor de overheid. Het staat trouwens wetenschappelijk vast dat deze nieuwigheden geen enkel probleem oplossen, maar er in tegendeel creëren.

Nieuwe broosheid

De Franse premier Jospin had het op 15 juni 2000 in een toespraak over de nieuwe gezinspolitiek en de noodzaak om de evolutie van de gezinnen te kunnen volgen. De maatregelen die hij voorstelde, zijn stilaan klassiek. Het gaat om het verbeteren van crèches en de uurroosters ervan. Na de bevalling krijgen de moeders een premie om het werk te hervatten. Het zijn allemaal voorstellen die de kloof tussen moeder en kind steeds groter maken.

Daarbij zouden een aantal kinderbijslagen worden aangepast aan het inkomen van het gezin wat stilaan lijkt op een gelijkschakeling van de fiscale en familiale gezinspolitiek. Ook de woonkredieten zullen volgens dezelfde criteria schommelen. Vanaf het ogenblik dat het traditioneel gezin slechts

wordt gezien als één of andere vorm van samenwonen, bestaat er uiteraard geen gezinspolitiek meer.

Jospin feliciteerde Frankrijk met deze nieuwe verworven vrijheden. Of hij zich rekenschap geeft van het oorzakelijk verband tussen deze 'nieuwe vrijheden' en de nieuwe broosheid is zeer de vraag. De begroting zal trouwens uitwijzen hoe pervers een gezinspolitiek zich kan ontwikkelen. Het is duidelijk dat de voorstellen de demografische neergang in Frankrijk en Europa nog meer zullen bevorderen.

UNO en nieuwe rechten

De antigezinstendensen drukken zich ook door in de wereldorganisatie. De jongste conferenties van de UNO hebben ook de traditionele betekenis van het gezin in vraag gesteld. In art. 16 van de oorspronkelijke verklaring van de rechten van de mens in 1948 luidde het nog: "Het gezin is een natuurlijke en fundamentele cel van de samenleving. Het heeft recht op bescherming van de maatschappij en staat".

De oorsprong van dit artikel is duidelijk, evenals zijn betekenis. Het gezin was de hoeksteen van de maatschappij. Het gaat om het traditioneel gezin, monogaam en tussen man en vrouw. In deze verklaring wordt het woord 'gezin' steeds in dezelfde betekenis gebruikt.

Sedert de conferentie van Peking in 1995 is de betekenis van het gezin ook ondermijnd. De UNO probeert allerhande samenlevingsvormen onder het woord 'gezin' onder te brengen. Het gaat om homoseksuele en lesbische gezinnen, om hersamengestelde gezinnen, om éénoudergezinnen en allicht wacht men nog op de incestueuse of pedofiele gezinnen. Veel vergaderingen die na 1995 werden georganiseerd door de UNO en haar vele nevenorganisaties, benadrukken steeds meer de nefaste rol die deze organismen en ook de niet-gouvernementele organisaties rond het gezin spelen. Het begint met de omkering van het begrip. Het woord 'gezin' is dubbelzinnig en de betekenis ervan verandert naargelang de belangen die men wil verdedigen. Het woord krijgt nu vele betekenissen en dit is het rechtstreeks gevolg van het nieuw begrip 'mensenrechten'. Deze nieuwe mensenrechten zijn zoals ook hiervoor al werd geschreven eigenlijk het individualisme. Daardoor wordt het gezin ook in de UNO omklemd. Want het klassieke gezin is de plaats waar men eigenlijk een samenleving opbouwt die openstaat voor het leven. Het gezin is ook de ruimte voor de solidariteit en de wederzijdse afhankelijkheid en trouw. Het is de school van de onbaatzuchtigheid. Het spreekt voor zich dat wanneer de UNO een homoseksueel koppel beschrijft als 'gezin', dat dit duidelijk niet hetzelfde is. De UNO geeft hier toe aan pure individuele verlangens van een koppel. Maar daardoor komt geen nieuwe sociale werkelijkheid. Er wordt geen gezin gesticht en zij hebben geen enkele natuurlijke capaciteit om het leven door te geven. Zij komen dan enkel overeen over een voorwaardelijk samenleven. Het verstoten of het verbreken is reeds vanaf het begin als mogelijkheid

ingebakken. Daardoor steunt de UNO de staten die reeds lang bezig zijn met de ondermijning van het gezin en hiervoor de ongebreidelde vrijheid van het individu vleien. In dezelfde beweging verzwakt de UNO de gezinsbanden en vergroot het risico van verdere uitsluiting en armoede.

Een antigezinscultuur

Achter dit alles schuilt eigenlijk een ideologie. Het is de ideologie van het *gender* die rechtstreeks het gezin bedreigt. Deze ideologie steunt op twee belangrijke inspiratiebronnen: het marxisme en het structuralisme. Zij heeft ook vele andere invloeden ondergaan. Ik beperk mij tot het vernoemen van William Reich die elke seksuele discipline verwierp en Marcuse die elk gezag verwierp.

De ideologie van het *gender* herneemt ook de interpretatie die Friedrich Engels, medestrijder van Marx, gaf aan de klassenstrijd. Men weet dat Marx de klassenstrijd zag als de oorlog tussen kapitalisten en proletariërs. Voor Engels was deze strijd eigenlijk deze tussen man en vrouw. Het monogaam en heteroseksueel huwelijk was de plaats waar de vrouw werd geëxploiteerd en verdrukt door de man. De bevrijding van de vrouw passeerde langs de vernietiging van het gezin. Eenmaal bevrijd, zou de vrouw haar plaats kunnen innemen in de productiemaatschappij.

Daarbij wordt deze ideologie ook beïnvloed door het structuralisme. Dit houdt in dat elke cultuur zijn eigen gedragsregels bepaalt. De traditionele cultuur is in elk geval achterhaald, want ook deze verdrukt de vrouw. De vrouwen moeten een nieuwe culturele revolutie uitlokken en zo zullen nieuwe gedragsregels ontstaan. Deze nieuwe cultuur meent dat er geen enkele rolverdeling natuurlijk is. De rolverdeling kwam op een zekere periode in de geschiedenis. Het ogenblik is gekomen om dit te veranderen omdat deze periode voorbij is.

Dus zeggen de ideologen van het *gender* dat het verschil in rol tussen man en vrouw enkel cultureel is. Zij zijn zelfs het product van een cultuur die aan het vergaan is. De nieuwe cultuur moet alle verschillen die dateren uit de periode van de verdrukking van de vrouw door de man en de daarmee samenhangende ongelijkheid afschaffen. Vandaar dat deze cultuur vanuit de ideologie van het *gender* de vernietiging van het klassieke gezin, dat zij traditioneel noemen, vereist. Dit gezin berust immers op een achterhaalde en voorbijge culture. Deze cultuur meende ten onrechte dat man en vrouw van nature uit een ander rol hadden bij het doorgeven van het leven. Het klassieke gezin is dan ook het natuurlijk gevolg van het heteroseksueel gedrag van man en vrouw.

De 'nieuwe' cultuur loochent en weigert enige waarde te hechten aan het genitaal verschil tussen man en vrouw. Dit verschil heeft geen enkel belang. Daarom zijn de rol van man en vrouw ook inwisselbaar. Vandaar dat de heteroseksualiteit, zoals zij zich in het gezin uitdrukte, haar bevoorrecht

stattut moet verliezen. Zij genoot daar ten onrechte van in de voorbije traditionele cultuur. Nu het genitaal en geslachtelijk onderscheid geen belang meer heeft, zijn huwelijk, moederschap en vaderschap dan ook niet relevant meer.

Deze ideologie heeft een verrassend grote invloed. Want reeds op de conferentie van Peking werd de term 'moederschap' geschrapt.

Vandaar dat de heteroseksualiteit herleid is tot één van de vele mogelijke seksuele uitingen. Zij staat op dezelfde voet als de homoseksualiteit, het lesbische, de kortstondige samenlevingsvormen enz. De gedragsregels van de oude cultuur moeten verdwijnen. Het recht op het individueel seksueel genot moet ook overal worden erkend. Er mag geen enkele beperking aan verbonden zijn en ook geen enkele plicht uit resulteren. Er is geen verantwoordelijkheid tegenover de andere. Deze nieuwe vorm van genot moet trouwens vrij zijn van elke repressie die tenslotte enkel kan voortkomen uit voorbijgestreefde vooroordelen.

De invloed van deze nieuwe ideologie kan eigenlijk niet worden overschat en zij drukt zich door in de heraanpassing van de rechten van de mens. Met haar is het gezin niet alleen het voorwerp van een radicale contestatie, maar zelfs van een vernietigingsdrang. In haar vindt men het perverse fatalisme van het marxisme en het absoluut individualisme van het neoliberalisme. Deze ideologie is door de meeste agentschappen van de UNO en door de ontelbare niet gouvernementele organisaties of NGO's overgenomen, waardoor zij zich overal vertakt.

Twee voorbeelden illustreren het pervers karakter van dit alles. Het eerste voorbeeld gaat over abortus. In het kader van de cultuur die door de ideologen van het *gender* als voorbijgestreefd wordt bestempeld, ging de discussie over depenalisatie of liberalisatie van abortus. Deze beide begrippen suggereerden nog de idee van een wettelijke toelating, maar niet van een wettelijke toelating, maar niet van een recht. In het kader van de nieuwe cultuur van het *gender* is abortus een nieuw mensenrecht. Hetzelfde geldt voor de homoseksualiteit die ook een mensenrecht werd.

Deze ideologie is desastreus voor gezinnen. Daarbij produceert zij steeds nieuwe mensenrechten zoals wij ook in het komende Europees charter kunnen lezen. Deze rechten zijn niets anders dan pure aberrante individuele eisen. Deze brengen niet alleen het traditionele gezin in gevaar, maar perverteren het ganze sociale weefsel. De natuurlijke sociabiliteit van de mens vervalt dan tot een cultuur van geweld en barbarij.